

ANDRIS DZENĪTIS
E(GO)

SKANI Latvian
composers

1. Prelūdija. Gaisma /

Preludium. Light (2011) / 9'11"

Zārbriekenes-Kaizerslauternas Vācu Radio filharmoniskais orķestris, diriģents Karels Marks Šišons / Deutsche Radio Philharmonie Saarbrücken-Kaiserslautern, conductor Karel Mark Chichon

2. 1. Stīgu kvartets *Trataka. Point noir* /

String Quartet Nr 1 *Trataka. Point noir* (2012) / 11'07"

Silēzijas stīgu kvartets / Silesian String Quartet

3. Om, Lux Aeterna (2012) / 9'51"

Latvijas Radio koris, Agate Burkina (soprāns), Gundars Dzijums (bass), diriģents Kaspars Putniņš / Latvian Radio Choir, Agate Burkina (soprano), Gundars Dzijums (bass), conductor Kaspars Putniņš

4. E(GO), koncerts saksofonam ar orķestri /

E(GO), Concerto for saxophone and orchestra (2012) / 25'09"

Arvīds Kazlauskis (saksofons), Latvijas Nacionālais simfoniskais orķestris, diriģents Normunds Šnē / Arvydas Kazlauskas (saxophone), Latvian National Symphony orchestra, conductor Normunds Šnē

5. Postlūdija. Ledus /

Postludium. Ice (2009) / 13'53"

Latvijas Nacionālais simfoniskais orķestris, diriģents Karels Marks Šišons / Latvian National Symphony Orchestra, conductor Karel Mark Chichon

Since the beginning of our collaboration I have found Andris Dzenītis to be the very model of what a contemporary composer should stand for in our day and age. I regularly perform Andris' music because it has a high emotional and artistic message. He writes very well for orchestra, which means that the musicians very quickly understand his structural and musical intentions. In fact, that is precisely why his music is so successful because the public immediately hears music that reaches their hearts and mind and in so doing relate to the collective power of the musical experience. Andris is also deeply committed to helping shape the performance of his works. He has always been present in rehearsals for all the performances I have given of his compositions. This commitment to excellence is another reason why it is a great pleasure to collaborate with him now and indeed in the future.

Karel Mark Chichon,

OBE, Chief Conductor of the Deutsche Radio Philharmonie

I have followed Andris Dzenītis' path in music with great pleasure and genuine interest. From his first compositions while still a student at the Dārziņš school, which were quite unusual for a young composer in their depth and sometimes even tragedy, to the masterpieces he creates today. His roots are in Latvia, yet he's participated in European musical processes – in short, Dzenītis has forged his own way ahead. I'd like to call it a mountain climber's path.

Wishing him strength and endurance,

Pēteris Vasks,

Dzenītis' former teacher

RESPONSIBLY REINING IN THE EGO

It's a task full of responsibility to find the right words. At a time that is very important to me – when I must summarise and offer to you a selection of my works. These works are lighthouses, road signs and turning points in my creative work over the past few years. I've had important – maybe even more important – turning points earlier in my career as well. But they belong to a different story and might, hopefully, some day introduce another collection of my earlier works.

The flow of time in our lives is conceptually linked. Events, processes, continuity, chains of causation. Impulses and outcomes. My compositions are links in a chain of causation. They are autobiographical – purely on the mental level. The observation and documentation of a certain slice of my life.

Even though I've often been asked WHAT my compositions are about – and despite the fact that I've tried to find answers to this question that have sometimes probably been incorrect – I've never been able to provide a clear and unambiguous answer. Nor have I been able to explain their original idea in programme form. According to an old saying, music ought to speak for itself, in its own language, on a metaphorical level, without the intervention of words.

Yes, I give imaginative titles to my compositions. They're the astral body of my work. They're the meta-form, the idea *per se*. But the actual course of the composition is abstract in its essence. It consists of sensations. Aromas. Tastes. Gestures. It is a meditation. And my process of working is just as abstract and intuitive. It also is a meditation.

I enjoy several things in the composition process. First, it is how the imagination paints – with sudden, spontaneous strokes of colour and fine lines in the consciousness and subconsciousness. Ideas for a composition often “arrive” along with a complete palette of sound-colour, a concept of the work's energetic curve, its depth, its volume, its height, its anticipated threshold of pain or level of endorphins. Then, the beautiful and uncontrollable unpredictability of the composition's birth and all of the unexpected surprises it entails.

If I knew the exact structure of a composition before its creation – if I could spread out all of the necessary levers, screws, framework elements, chains and design elements and all I then needed to do was figure out how to put it all together – composing music would most likely seem as predictable and mechanic to me as working in a factory or bureaucratic office. If that were the case, I wouldn't even be composing music. Instead, I'd go off somewhere in silence to breathe the refreshing sea and forest air, without which I cannot imagine living.

Maybe nowadays, when most composers are trying to create their own unique sound and new concepts and systems for the organisation of musical parameters, such an intuitive approach to the creative process might seem romantically naïve. Maybe. But I'm not ashamed of it. My tools, however, include the broad and complicated structures of the subconscious, and the rules I've mastered, the knowledge I've acquired. I use them to create my works. Each one is different.

There are the unnamed and unconditional nature scenes – *Preludium. Light* and *Postludium. Ice* – which are visions of nature's power and beauty without the presence of humans, with no semiotic system that must be deciphered. Landscapes with no explanations. They express only that I wish to see in them the procreating strength of the sunrise or the endless levelness and estrangement of the sea.

There is the fixation of the depths of my subconsciousness during meditation in *Trataka. Point noir*, observing how the peace and quiet expected as the result of concentration and the conscious cleansing of the consciousness is overtaken by destructive, chaotic and frightening thoughts. It's the intense concentration of one sound, like drops of condensation soaking into parched soil. A sense of peace arrives when it is least expected. (The antipode to this quartet, the Second String Quartet *Amrita*, was also created in 2011, and the Third String Quartet *Introversion and Farewell* was created in 2014.)

There are the searches for unity in voices and in the various cultures of our fragmented world in *Om, Lux Aeterna*. Does not the Vedic mantra *Param Jyoti* speak of the same thing as the Christian *Lux Aeterna*?

There are also observations of ego-centrism and unity in the saxophone concerto *E(GO)*, in which the traditional relationship between soloist and orchestra so typical of this genre puts the individual in opposition to the crowd. Through battle and competition they

search for the non-existent outlet. My outlet is the conceptual search for unity. The pushing out of ego-centrism. E-GO – go away, merge together, unite! Isn't the dominance of the ego at the root of all problems and the cause of unimaginable destructive consequences?

Music does not live by itself

It is not only these works that are lighthouses and road signs, but also those who play them. These people, whom I am happy to have met, to have learned from, to have gained inspiration from. I am happy that – thanks to them – my music lives.

Conductor Normunds Šnē, who has always believed in my music and has conducted five of my six instrumental concertos. Including E(GO). And Arvydas Kazlauskas – a patriot of his instrument, for whom the saxophone is an extension of his body and spirit. Thanks to a virtual journey together with him, I have come to know this instrument in all its depths and aspects. I am glad that it was precisely Kazlauskas who wished that I dedicate a new concerto to him, using several saxophones: the soprano, alto and baritone.

The Silesian String Quartet – legendary messengers of contemporary music from Poland who provided me with unforgettable moments during the performance of my First String Quartet *Trataka. Point noir* at the *Warsaw Autumn* festival in 2013.

The Latvian National Symphony Orchestra, whom I wish to thank for the opportunity of hearing my constructions of sound, for the encouragement to create them, for the opportunity to learn from my mistakes. Because the only way to really learn how to write for orchestra is to experience live the orchestral textures one has composed. No book – and not even other composers' experience – can teach that to a composer so directly.

And finally, I thank conductor Karel Mark Chichon, my musical advocate at home and abroad. Thanks to his love for my symphonic works and their musical language, thanks to his commissions, my works have been performed not only in Latvia but also at the Berlin Philharmonic with the Berlin Symphony Orchestra, at Amsterdam's Concertgebouw with the Netherlands Radio Philharmonic Orchestra, at Brussels' Bozar with the Belgian National Symphony Orchestra and twice in Saarbrücken with the Saarbrücken-Kaiserslautern German Radio Philharmonic.

And more...

I still clearly remember the day I took a walk with my mother past the sentimental wooden buildings and through the narrow streets of the Pārdaugava suburb in Riga. I asked her, "What's that building?" "A music school," she answered. And right then and there I decided to study at that school.

I remember how the school smelled, the palms and rubber plants in the piano classroom, the concrete-tiled floors... My first serious lessons in composition, which continued in the apartment of my teacher Marina Gribinčika – she locked me in the room to force me to figure out how to solve some problematic part of a composition that had come to a standstill due to my own laziness. All further continuity began then and there.

I could tell much more. Because, like silence, warm and personal memories are much more important than a list of festivals, competitions and awards. At least to me. In this moment, when I wished to string my words together so very responsibly.

Andris Dzenītis

Spring, 2015

2009. *Postlūdija. Ledus / Postludium. Ice*

In the summer of 2007, following a commission from the Latvian National Opera, several years of work began on the full-length opera *Dauka*, which premièred in September 2012. "*Postludium. Ice* is both a postlude to this opera and serves as a framework for the entire work by making use of its main thematic and symbolic motifs: the warmth of motherly love, the blissful majesty of nature, dull inability and lack of desire to listen to those around us. The opera finale was conceived as a monologue with no text – like the point at which the variety of hues and temperatures of the sea are recorded, all the way to the enticingly fragile covering of ice that leads to the unknown and unanswerable. Like a benchmark of human spiritual growth. Dauka's path as ecstasy and tragedy."

Postludium. Ice was nominated for the Latvian Great Music Award in 2009, it won the Latvian Radio 3 Klasika award for best new composition of 2009, and it also won the Diena Annual Culture Award in 2010. The work was commissioned by the Latvian National Symphony Orchestra and premièred on September 25, 2009, during the opening concert of the orchestra's concert season with Karel Mark Chichon as the orchestra's chief conductor at that time.

2011. *Prelūdija. Gaisma / Preludium. Light*

The Latvian National Symphony Orchestra and conductor Karel Mark Chichon closed their 2011 concert season with this work. "Even though the title of the work *Preludium. Light* corresponds with the symphonic work *Postludium. Ice*, the two have little else in common. Except for the fact that both are pantheistic landscapes without text, without the presence of humans. *Preludium. Light* is a scene of a sunrise. Far from civilisation, early in the morning, awaiting the first glow of light on the horizon, enjoying the heavens fill with the energy, warmth and life of sunlight, which transforms the mystique of night into the reality of day. The prelude as a genre is a kind of introduction..."

2011. *Trataka. Point noir*

This work, dedicated to the *Sinfonietta Riga* String quartet, was commissioned by the Estonian Music Days 2011 festival. At the centre of the opus is the idea of *trataka* (Sanskrit *trātaka* = look, gaze), the practice of staring at an object. It is an exercise used in yoga that develops the concentration, strengthens the eyes and stimulates the sixth chakra (ajna, between the eyebrows). In the first stage of *trataka*, the practitioner fixes his/her attention on a yantra symbol such as Om, a black dot or the image of a deity. While staring at the object, the practitioner pays attention to every thought and feeling brought about by the object and then lets them go, allowing the mind to fully connect with the symbol. In the second stage, the practitioner stares at a candle flame. The third stage – *trataka* focussed on the sun or one's own image in a mirror – is considered extremely powerful but also dangerous and is not recommended without the guidance of a guru.

"The electrified mind. Wandering pupils. Wave after wave. The falsehood following a supposed truth. A mirror within a mirror. Words, syllables, letters – hanging, logical and scattered, above over-grown paths. Silence after silence.

"The work is, possibly, controversial to the understanding of *trataka* theory and practice. It is simultaneously also an attempt to escape the labyrinths of the mind that have been electrified by the insane tempo of contemporary

life and are overloaded with unending options of truth and falsehood. The composition is a concentration on the strength created by one sound (C at the beginning; D and G at the end) that, influenced by chaotic forces, wanders away from these points for shorter or longer periods of time."

2012. *Om, Lux Aeterna*

This composition is dedicated to the Latvian Radio Choir and premièred in the summer of 2012. "Here I've gone the way of democratic multiculturalism, trying to prove again and again that everything is one, and one is everything. There is no difference or isolation between us, between our worlds. We all live together, under one sky.

"The composition makes use of three related texts: the Classical Latin Lux Aeterna, the classic Buddhist mantra to eternal light and the Vedic mantra to eternal light, which is written in Tantric seed syllables. That the very sound of a word also embodies its essence, content and meaning is a phenomenon that is not found in contemporary descriptive languages.

"Solfeggio frequencies have been used towards the end of the composition which, according to several controversial studies, correspond with the vibrations of a person's energy centres."

2012. *E(GO)*

Concerto for saxophone and orchestra premièred at the Grand Concert of Latvian Symphonic Music in January 2014. It received the Latvian Radio 3 Klasika award for best new composition as well as the 2014 Latvian Great Music Award in the same category. "One of a person's primary wishes is a longing for happiness, and this is most often achieved by letting go of one's ego. Therefore, with this concerto I symbolically invite everyone to experience this process. 'Ego, go away!' The concerto begins with the saxophone "battling" the orchestra, but gradually it is integrated into the texture of the orchestra. Being together is the most important thing, not contradictions. In this composition I continue the idea of duality that I've begun in previous works, namely, the instrument and orchestra as parallel and independent yet simultaneously united forces."

Arvydas Kazlauskas is one of the leading saxophone players in Latvia. He does not limit himself to classical repertoire and is always up for unexpected collaborations with musicians representing other genres. Kazlauskas' playing has been characterised as one of exceptionally high qualities in sound, articulation and emotional nuance. Born in Vilnius, Lithuania, Kazlauskas graduated from the Jāzeps Vītols Latvian Academy of Music in Riga. He also studied with Johannes Ernst at the University for Arts in Berlin and has attended masterclasses with Arno Bornkamp, Claude Delangle, Vincent David and others. He was a member of the Riga Saxophone Quartet from 2006 to 2013. Kazlauskas has performed as a soloist with the Latvian National Symphony Orchestra, the Latvian State Chamber Orchestra *Sinfonietta Riga*, the Professional Symphonic Band *Riga*, the Orchestra *Sinfonia Concertante* and the Lithuanian State Symphony Orchestra. He has performed as a chamber musician or soloist in Poland, Lithuania, Norway, United Kingdom, Germany, Israel, Italy, Ireland, Romania and Bulgaria.

The Silesian String Quartet is one of Poland's leading chamber ensembles. It was formed in 1978 by graduates of Karol Szymanowski Academy of Music in Katowice. In its early years, its members developed their abilities under the supervision of musicians from such quartets as *LaSalle*, *Amadeus*, *Juilliard*, *Smetana* and *Alban Berg*. The quartet has played at festivals throughout most of the world and has won many awards, both for its concert activities and CD recordings. The extensive discography of the Quartet includes music from many different periods, with particular emphasis on Polish music from the last three decades. Its repertoire comprises more than 300 compositions, and about two thirds of the total are contemporary music scores.

Deutsche Radio Philharmonie Saarbrücken-Kaiserslautern is the most recently formed German radio symphony orchestra. Created in 2007 following the merger of the Saarbrücken Radio Symphony Orchestra (SR) and the Radio Orchestra Kaiserslautern (SWR), the orchestra has quickly made a name for itself and earned its place among the renowned German radio orchestras. Besides vocal pieces, programme highlights include the classical-romantic repertoire as well as music from the 20th and 21st centuries. Commissioned works and German first performances by Andris Dzenitis, Dai Fujikura, Philippe Manoury, Robert HP Platz, Erkki-Sven Tüür and Xiaogang Ye extend the repertoire to contemporary orchestral works.

The Latvian National Symphony Orchestra is the largest and most important orchestra in Latvia. Its rich history stretches back to 1926, when the orchestra was founded as the Latvian Radio Orchestra. Today, the orchestra regularly performs concerts, debuts Latvian contemporary music, participates in radio and television broadcasts and makes recordings.

From 2009 to 2013, Karel Mark Chichon served as the chief conductor and artistic director of the LNSO. Since 2014 the chief conductor is Andris Poga. The LNSO has performed to great critical acclaim in many European countries.

The Latvian Radio Choir (1940) ranks among the best chamber choirs in Europe. Due to its refined musical taste, intelligence and unique rich sound ranging from crystal clarity to orchestral fullness to the surpassing of human vocal boundaries, the choir has become a special brand on the global map of choral music. Two conductors have worked with the choir since 1992: its artistic director and chief conductor Sigvards Klāva and conductor Kaspars

Putniņš. The Latvian Radio Choir has performed in many countries around the world, has participated in prestigious global music festivals and has performed in renowned concert halls in Europe, the United States and Australia. The choir's achievements have been captured on more than forty recordings, including compact discs released by such companies as *ECM*, *Ondine*, *Naive*, *Hyperion Records* and *Gavin Bryars Records*. The Latvian Radio Choir has won the Latvian Great Music Award multiple times.

Karel Mark Chichon studied at the London Royal Academy of Music and was then the assistant to Giuseppe Sinopoli and Valery Gergiev. In recognition for his services to music, Chichon has been made Officer of the British Empire by Queen Elizabeth II. Since September 2011, Chichon has been Principal Conductor of the German Radio Philharmonic Orchestra. His previous positions include Principal Conductor and Creative Director of the Latvian National Symphony Orchestra (2009-2012) and Principal Conductor of the Graz Symphony Orchestra (2006-2009). Chichon regularly makes guest appearances at leading European opera houses and also works with orchestras such as the Vienna Symphony Orchestra, the Amsterdam Concertgebouw Orchestra, the London Symphony Orchestra, the Vienna Radio Symphony Orchestra, the Berlin Radio Symphony Orchestra and others.

Kaspars Putniņš has worked with the Latvian Radio Choir since 1992. He studied at the Latvian Academy of Music and the Guildhall School of Music and Drama in London. In 1994, Putniņš founded the Latvian Radio Choir Chamber Singers, an ensemble of twelve soloists who perform a wide repertoire of twentieth-century music. From 2005 through 2008, Putniņš was the chief conductor of the Estonian National Men's Choir. He has also collaborated as a guest conductor with several leading European choirs, including the RIAS Kammerchor in Germany, the Flemish Radio Choir in Belgium, the Estonian Philharmonic Chamber Choir, the SWR Vokalensemble Stuttgart in Germany and the NDR Kammerchor in Germany. Putniņš received the Latvian Great Music Award in 1998 and the Latvian Cabinet of Ministers Award in 2000.

Normunds Šnē has been the artistic director and chief conductor of the *Sinfonietta Riga* State chamber orchestra since its foundation in 2006. He is one of the most ardent proponents of contemporary music in Latvia in his work both as an oboist and as a conductor. Šnē studied conducting with Imants Resnis and has attended masterclasses with Jorma Panula and Yuri Simonov. Šnē has worked with the Latvian National Symphony Orchestra, the Liepāja Symphony Orchestra and the Latvian National Opera. He has conducted music for more than twenty recordings, released by such companies as *ECM*, *BIS*, *MBG/Connifer* and *Wergo*. Šnē has performed concerts in Australia, Austria, Denmark, France, Italy, Japan, Russia, Great Britain, the Netherlands, Norway, Finland, Spain, Switzerland, Germany and Sweden. Šnē has won the Latvian Great Music Award a total of six times and is an officer of the Order of the Three Stars.

ANDRIS DZENĪTIS (1978)

feels most at home with large-format compositions, both in terms of time and composition, in which he can take his time and fully enjoy the limitless possibilities of colour available with an orchestra and the many varied choral voicings, thereby surrendering to an unhurried flow of time and sequentially presented message. His musical language is at once contemporary and romantic, very expressive and yet reserved and contemplative. Dzenītis' works are an essential part of Latvian concert life, but they have also gained wide international resonance and are regularly performed at significant festivals abroad, such as *Warsaw Autumn* (1997, 2013), *Gaida* (1998, 2002) in Vilnius, Berlin's *MaerzMusik* (2003), *Nyyd* 2003 in Tallinn, several *Arēna* new music festivals in Riga, Bergen Music Festival 2005, *Klangspuren Schwaz* 2005, *Time of Music* in Viitasaari (2006), ISCM World Music Days 2007 in Hong Kong, Estonian Music Days 2011, Tallinn Music Week (2011), *Musica Viva* (2012), and many others. Dzenītis' works have been included in the repertoires of Latvia's most renowned ensembles – the Latvian Radio Choir, the State Choir *Latvija*, the Latvian National Symphony Orchestra, *Rīgas Kamermūziķi*, *Sinfonietta Riga*, the Liepāja Symphony Orchestra, *Rīga* Professional Symphonic Band, *Altera Veritas* and others – as well as those of leading ensembles and musicians abroad, including *Kroumata* Percussion Ensemble (Sweden), the Silesian String Quartet (Poland), *Paragon Ensemble* (Scotland), *Pierrot Lunaire Ensemble* Wien, *Caput* (Iceland), GAM (Russia), the Deutsche Radio Philharmonie Saarbrücken-Kaiserslautern, the Berlin Radio Symphony Orchestra, the National Symphony Orchestra of Belgium and the Netherlands Radio Symphony Orchestra under Karel Mark Chichon, and Ensemble Modern Frankfurt with conductors Péter Eötvös, Anu Tali and Clemens Heil.

Dzenītis has studied composition with Pēteris Vasks and Pēteris Plakidis in Riga, with Kurt Schwertsik in Vienna and also with Osvaldas Balakauskas in Vilnius, where he earned his master's degree in 2003. He has continued his education in master classes led by, among others, Magnus Lindberg, Pär Lindgren and Bent Sørensen. Since 2002, he has organised the biennial International Workshop for Young Composers in Latvia, which draws students as well as experienced teachers from around the world. Education is an important aspect of Dzenītis' work, but he is also an active music writer and critic. Since 2013, Dzenītis' deep, rich voice is regularly heard on Latvian Radio 3 Klasika.

Dzenītis received the AKKA/LAA Copyright Infinity Award in 2003 and 2014, and in 2006 he placed first in the international P. Jurgenson Competition of Young Composers in Moscow. He received Latvia's highest award in music – the Latvian Great Music Award – in 2006 for his vocal symphonic work *Fides. Spes. Caritas* and again in 2014 for his Concerto for saxophone and orchestra E(GO). Other compositions by Dzenītis have regularly been nominated for the Latvian Great Music Award as well as the *Diena* Annual Culture Award.

AR ATBILDĪBU PAR EGO SAVALDĪŠANU

Atbildīgi vārdi. Brīdi, kurš man sevišķi būtisks – apkopojot un jūsu uzmanībai piedāvājot manu skaņdarbu izlasi. Šie darbi ir bākas, ceļa zīmes, pagrieziena punkti manā pēdējo gadu radošajā darbā. Būtiski, varbūt pat vēl būtiskāki pagrieziena punkti ir bijuši arī iepriekš. Tomēr tas būs jau cits stāsts un kādreiz nākotnē, cerams, – cits, senāk tapušu skaņdarbu ierakstu komplekts.

Mūsu dzīves laika plūdums ir konceptuāli vienots. Norises, procesi, to secīgums, cēloņsakarību ķēdes. Ierosmes un sekas. Manas kompozīcijas ir cēloņsakarību ķēdes posmi. Tās ir autobiogrāfiskas. Mentālā līmenī un tikai. Noteikta dzīves laika nogriežņa sajūtu vērojums un dokumentācija.

Lai arī man bieži ir vaicāts, un esmu pat mēģinājis meklēt atbildes, dažkārt droši vien kļūdainas, uz jautājumu – PAR KO ir mani darbi – nekad neesmu spējis skaidri un nepārprotami atbildēt. Vai izskaidrot šo darbu saturisko ieceru programmatiski. Sena patiesība taču vēsta, ka mūzikai vajadzētu runāt pašai savā valodā, metafiziskā līmenī, bez vārdu starpniecības.

Jā, maniem darbiem ir tēlaini nosaukumi. Tas ir to astrālais ķermenis. Tā ir to metaforma, doma, ideja *per se*. Bet pats darba ritums savā būtībā ir abstrakts. Tās ir sajūtas. Smaržas. Garšas. Žesti. Tā ir meditācija. Tikpat abstrakts un sajūtu vadīts man ir pats darba process. Arī – meditācija.

Baudu komponēt man sagādā vairākas lietas. Vispirms tā ir iztēles glezniecība – pēkšņi, spontāni krāsu triepieni un smalkas līnijas apziņā un zemapziņā. Skaņdarba idejas nereti "ierodas" reizē ar visu skaņkrāsu paleti, priekšstatu par darba enerģētisko likni, tā dziļumu, apjomu, augstumu, paredzamo sāpju sliekšņa vai laimes hormonu līmeni. Tad – darba dzimšanas skaistā, nevaldāmā neparedzamība ar visiem tās negaidītajiem pavērsieniem.

Ja skaņdarba uzbūve man būtu pilnībā zināma jau pirms tā radīšanas, ja savā priekšā varētu izklāt visas nepieciešamās sviras, skrūves, karkasa elementus, pievadķēdes un dizaina elementus, un vienīgais atrisināmais jautājums būtu – kā to visu pareizi savienot – visdrīzāk man mūzikas radīšana šķistu tikpat iepriekšparedzama un mehāniska darbība kā darbs rūpnīcā vai biokrātā cellē. Un es ar mūzikas komponēšanu nemaz nenodarbotos, bet gan dotos piepildītā klusumā elpot tvirto jūras un meža gaisu, bez kura mana dzīve nav iedomājama.

Varbūt šodien, kad teju katrs komponists cenšas radīt savu unikālu skaņu un citu mūzikas parametru organizēšanas koncepciju un sistēmu, tik ļoti intuitīva pieeja radošajam procesam var

šķīst romantiski naiva. Varbūt. No tā nekaunos. Tomēr eksistē plašas un sarežģītas zemapziņas struktūras, noteikumi, zināšanas - mani darbarīki. Tos izmantoju, lai radītu savus opusus. Katru – atšķirīgu.

Ir bezvārdu un beznosacijumu dabas ainavas – *Prelūdijs*. *Gaisma* un *Poslūdijs*. *Ledus* – dabas spēka un skaistuma vīzijas bez cilvēka klātbūtnes, bez šifrējamas semiotiskas sistēmas. Ainavas ārpus un bez paskaidrojumiem. Jā, ir tikai tik daudz pateikts, ka pats tajās vēlos ieraudzīt saullēkta dzemdinošās enerģijas spēku vai jūras bezgalīgo līdzenumu un atsvešinātību.

Ir savu zemapziņas dziļu procesu fiksācija meditācijas procesā *Trataka*. *Point noir*, vērojot kā koncentrācijas un apzinātas apziņas attīrīšanas gaitā gaidītā miera un klusuma vietā pārņem destruktīvas, haotiskas un biedējošas domas. Tā ir intensīva vienas skaņas koncentrēšana, kā savācot kondensāta lāses izkaltušā zemē. Miers iestājas tad, kad tas vismazāk tiek gaidīts. (Tajā pašā 2011. gadā top arī šī kvarteta antipods, Otrais stiģu kvartets *Amrita*, bet 2014. gadā – emocionāli iekšupvērstais Trešais stiģu kvartets *Introversija* un atvadas).

Ir vienotības meklējumi balsis un dažādās mūsu sašķeltās zemeslodes kultūrās *Om*, *Lux Aeterna*. Vai gan vēdiskā Param Jyoti mantra nevēsta tieši to pašu ko kristīgais Lux Aeterna teksts?

Ir arī egocentrisma un vienotības vērojumi saksofona koncertā *E(GO)* – ar tradicionālajām koncertzānram raksturīgajām solista un orķestra attiecību lomām, pretotot individu pūlim. Cīņā un konkurencē meklējot neesošu izeju. Mana izeja ir konceptuāls vienotības meklējums. Egocentrisma izstumšana. E-GO – aizej, saplūsti, savienojies! Vai gan ego dominance nav pilnīgi visu problēmu cēlonis ar neiedomājami graujošām sekām?

Mūzika pati nedzīvo

Bākas, ceļa zīmes ir ne tikai šie darbi, bet arī to atskaņotāji. Personības, kurām esmu pateicīgs, ka esmu viņus satīcis, no viņiem mācījies, guvis iedvesmu. Esmu laimīgs, ka pateicoties viņiem mana mūzika dzīvo.

Diriģents Normunds Šnē, kurš vienmēr ticējis manai mūzikai un ir diriģējis piecus no manu sešu instrumentālo koncertu atskaņojumiem. Arī *E(GO)*. Kopā ar Arvidu Kazlausku – sava instrumenta patriotu, kuram saksofons ir viņa ķermeņa un gara paplašinājums. Pateicoties virtuālajam ceļojumam kopā ar viņu, šo instrumentu esmu iepazinis dziļi un daudzveidīgi. Esmu pateicīgs, ka tieši Arvids vēlējās, lai viņam veltu jaunu koncertzāna opusu, izmantojot vairākus – soprāna, alta un baritona – saksofonus.

Leģendārie laikmetīgās mūzikas vēstneši no Polijas – Silēzijas kvartets, kas sagādāja neaizmirstamus mirkļus mana Pirmā stīgu kvarteta *Trataka. Point noir* atskaņojumā festivālā *Varšavas rudens* 2013. gadā.

Latvijas Nacionālais simfoniskais orķestris, kuram pateicos par iespēju dzirdēt savas skaņu celtnes. Par rosinājumu tās radīt, par sniegto iespēju mācīties no savām kļūdām. Jo paša veidotās orķestra faktūras pieredzēšana dzīvā skaņas plūsmā patiesībā ir vienīgā iespēja apgūt orķestra rakstību. Neviena mācību grāmata, pat ne citu komponistu pieredze to neiemāca tik nepastarpināti.

Un visbeidzot – pateicība diriģentam Karelam Markam Šišonam – manas mūzikas advokātam pasaulē. Pateicoties viņa mīlestībai pret maniem simfoniskajiem darbiem un to mūzikas valodu, viņa pasūtināti, tie skanējuši ne tikai dzimtenē, bet arī Berlīnes filharmonijā ar Berlīnes Radio simfonisko orķestri, Amsterdamas *Concertgebouw* ar Nīderlandes Radio filharmonisko orķestri, Briseles *Bozaar* ar Beļģijas Nacionālo simfonisko orķestri, un divkārt – ar Zārbrienes Keizerslauternas Vācu Radio filharmonisko orķestri Zārbrikenē.

Un vēl...

Skaidri atceros to dienu, kad, kopā ar mammu pastaigājoties pa sentimenta pilnajām koka Pārdaugavas ieliņām, pajautāju: “Kas tā par ēku? – “Mūzikas skola”, saņēmu atbildi. Un es topašubrīd izlēmu tajā mācīties.

Atercos skolas smaržu, klavieru klases palmas un gumijkokus, betona kvadrātflīžu grīdas... Pirmās nopietnās kompozīcijas stundas, kuras turpinājās arī manas skolotājas Marinas Gribinčikas dzīvoklī, ieslēdzot mani aiz atslēgas, lai pats saviem spēkiem tieku galā ar kādu problemātisku vietu slinkuma “apturētajā” kompozīcijā. Visa tālākā secīgums sākas šajā vietā.

Daudz būtu ko stāstīt. Silts un personiskas atmiņas tāpat kā klusēšana ir daudz svarīgākas par festivālu, konkursu, apbalvojumu uzskaitīšanu. Vismaz man. Šajā brīdī, kad vārdus vēlējos virknēt atbildīgi.

Andris Dzenītis

2015. gada pavasarī

2009. Postlūdija. Ledus

2007. gada vasarā pēc Latvijas Nacionālās operas pasūtījuma aizākās vairāku gadu darbs pie pilnmetrāžas operas *Dauka*, kas pirmizrādi piedzīvoja 2012. gada septembrī. "*Postlūdija. Ledus* ir gan operas pēcvārds, gan tās ietvars, kurā izmantoti galvenie tematiskie materiāli un simboliskie vadmotīvi: mātišķas mīlestības beznosacījuma siltums, dabas svēltaimīgais majestātiskums, trula nespēja un nevēlēšanās sadzirdēt un sareždēt līdzcilvēkus. Operas fināls izskan kā bezvārdu monologs. Kā punkts, kurā fiksēta jūras nokrāsu un temperatūru dažādība – līdz pat vilinoši trauslajam ledus vākam, kurš ved pie nezināmā, neatbildamā. Kā cilvēka gara izaugsmes simbols. Dullā *Daukas* ceļš kā ekstāze un traģēdija."

Skaņdarbs tika nominēts Lielajai mūzikas balvai 2009, tas tika atzīts par Latvijas Radio 3 Klasika 2009. gada jaundarbu, un ieguva laikraksta *Diena* Gada balvu kultūrā (2010). Opuss ir Latvijas Nacionālā Simfoniskā orķestra pasūtījuma darbs, pirmatskaņojumu tas piedzīvoja 2009. gada 25. septembrī orķestra sezonas atklāšanas koncertā, diriģējot toreizējam orķestra galvenajam diriģentam Karelam Markam Šišonam.

2011. Prelūdija. Gaisma

Ar šo opusu Latvijas Nacionālais simfoniskais orķestris un diriģents Karelis Marks Šišons noslēdza 2011. gada koncertsezonu. "Lai arī skaņdarba nosaukums *Prelūdija. Gaisma* (2011) sasaucas ar simfonisko opusu *Postlūdija. Ledus*, saturiski šiem opusiem nav nekā kopēja. Ja nu vienīgi tas, ka tie abi ir panteistiskas ainavas bez vārdiem, bez cilvēka klātbūtnes. *Prelūdija. Gaisma* ir saullēkta ainava. Tālu prom no civilizācijas, agrā rīta stundā sagaidot pirmo gaismas atblāzmu pie apvāršņa, izbaudot debesu pieliešanu ar saules staru spēku, siltumu, dzīvības enerģiju, kas nakts mistiku pārvērš dienas realitātē. Prelūdija kā žanrs ir kaut kā ievads..."

2011. Trataka. Point noir

Sinfonietta Rīga stīgu kvartetam veltītais opuss tapa kā festivāla Igaunju Mūzikas dienas 2011 pasūtījuma darbs. Opusa pamatā ir ideja par tratakū (Sanskritā – trātaka – skatīties, vērot) – kāda ārēja objekta vērošanas praksi. Kā vingrinājums, kas attīsta koncentrāciju, nostiprina acis un stimulē sesto – Adžnā čakru starp uzacīm, tā tiek lietota jogas praksē. Pirmajā fāzē praktizētājs fiksē savu uzmanību uz jantras simbolu, piemēram, Om, vai melnu punktu, vai kādas dievības attēlu. Lūkojas uz to, pievērsot uzmanību katrai domai un sajūtai, ko tie izraisa, un ļaujot tām iet, prātā pilnībā savienojoties ar izvēlēto simbolu. Otrā fāzē ir sveces liesmas vērošana. Trešā fāze – trataka uz sauli vai paša spoguļattēlu ir atzīta kā ārkārtīgi spēcīga, taču bez Guru uzraudzības bīstama prakse.

"Elektrizēts prāts. Klejojošas acu zilītes. Vilnis pēc vilņa. Nepatiesība pēc iedomātas patiesības. Spogulis spoguli. Vārdi, zilbes, burti – loģiski un izkaisīti karājas virs aizaugušām takām. Klusums pēc klusuma.

Skaņdarbs, iespējams, ir kontraversāls trataka teorijas un prakses izpratnei. Vienlaikus tas ir mēģinājums izbēgt no sodienas vājprātīgā tempa elektrizētajiem prāta labirintiem, kas pārlādēti ar nebeidzamām patiesības un nepatiesības iespējām. Skaņdarbs ir koncentrēšanās uz vienas skaņas radīto spēku (C sākumā, D un G – noslēgumā), haotisku spēku ietekmē uz īsaikiem vai garākiem posmiem aizklistot no šiem punktiem."

2012. Om, Lux Aeterna

Darbs veltīts Latvijas Radio korim un pirmatskaņots 2012. gada vasarā. "Te esmu gājis demokrātiska multikulturālisma ceļu, atkal un atkal mēģinot pierādīt, ka viss ir viens, un viens ir viss. Mūsu starpā, mūsu pasaulēs nav atšķirības un atšķirtības. Dzīvojam taču visi kopā – zem vienām debesīm.

Skaņdarbā izmantoti trīs radniecīgi teksti – klasiskais latīņu *Lux Aeterna*, klasiska budistu mantra mūžīgajai gaismai, kā arī vēdiskā mantra mūžīgajai gaismai, kas rakstīta tantriskajās pirmzīlībēs. Mūsdienu aprakstošo valodu kontekstā tas ir nesastopams fenomens, kad pašas skaņas, to skanējums iemieso arī to būtību, saturu un jēgu.

Noslēgumā izmantotas tā saucamās solfedžo frekvences, kas, saskaņā ar dažiem strīdīgiem pētījumiem, atbilst mūsu enerģētisko centru vibrācijām."

2012. E(GO)

Koncerts saksofonam ar orķestri pirmatskaņots Latviešu simfoniskās mūzikas lielkoncertā 2014. gada janvārī, tas atzīts par Gada jaundarbu gan Latvijas Radio 3 *Klasika* gada notikumu izvērtējumā, gan saņēmis Lielo Mūzikas balvu 2014 šai pašā – Gada jaundarba kategorijā. "Viena no cilvēka primārajām vēlmēm ir ilgas pēc laimes, un visbiežāk tā sasniedzama, atbrīvojoties no sava ego. Tāpēc koncertā simboliski aicinu izdzīvot šo procesu. "Ego, go!" jeb "Ego, ej projām!". Ja koncerta sākumā saksofons "ciņā" ar orķestri dodas viens, tad pakāpeniski tas integrējas orķestra faktūrā. Vērtīgāka ir kopā būšana, ne pretrunas. Skaņdarbā turpinu manos iepriekšējos instrumentālajos koncertos aizsākto dualitātes ideju – instruments un orķestris kā paralēli, neatkarīgi, bet tai pašā laikā – vienoti spēki".

Arvids Kazlausks ir viens no Latvijas labākajiem saksofonistiem. Viņa intereses neaprobežojas vien ar klasisko repertuāru, bet viņš labprāt eksperimentē kopā ar citu žanru mūziķiem. Arvida Kazlauska spēli raksturo skaņas, artikulācijas un emocionālo nokrāsu īpašā kvalitāte. Viļņā dzimušais Arvids Kazlausks saksofona spēli apguva gan Jāzepa Vītola Latvijas Mūzikas Akadēmijā, gan Berlīnes Mākslu Augstskolā pie Johanesa Ernsta. Viņš piedalījies Arno Bornkampa, Kloda Delongla, Vensāna Dāvida u. c. meistarklasēs. 2006.-2013. gadā viņš spēlēja Rīgas saksofonu kvartetā. Solista ampluā Arvids Kazlausks sadarbojies ar Latvijas Nacionālo simfonisko orķestri, Valsts kamerorķestri *Sinfonietta Riga*, Profesionālo pūtēju orķestri *Rīga*, orķestri *Sinfonia Concertante* un Lietuvas Valsts simfonisko orķestri. Kameransambļu sastāvā vai kā solists viņš ir muzicējis Polijā, Lietuvā, Norvēģijā, Lielbritānijā, Vācijā, Izraēlā, Itālijā, Īrijā, Rumānijā un Bulgārijā.

Silēzijas Stīgu kvartets ir viens no vadošajiem Polijas kameransambļiem. 1978.gadā to dibināja Katovices Karola Šimanovska Mūzikas akadēmijas absolventi. Tā darbības sākumposmā kvarteta dalībnieki meistarību slīpēja pasauleslaveno *LaSalle, Amadeus, Juilliard*, Smetanas un Albana Berga kvartetu mūziķu vadībā. Silēzijas stīgu kvartets ir piedalījies neskaitāmos festivālos visā pasaulē, ir daudz apbalvojumu ieguvējs gan par koncertdarību, gan CD ieskaņojumiem. Kvarteta plašajā ierakstu klāstā pārstāvēta visdažādāko laikmetu mūzika, tomēr īpaša vieta ir ierādīta visjaunākajai poļu mūzikai. Kvarteta repertuārā ir ap 300 partitūru, no tām vairāk nekā divas trešdaļas ir laikmetīgās mūzikas paraugi.

Zārbrīkenes Kaizerlslauternas Vācu Radio Filharmoniskais orķestris ir visjaunākais radio orķestris Vācijā. Tas radās 2007. gadā, apvienojot Zārbrīkenes Vācu (SR) simfonisko orķestri un Kaizerlslauternas Radio (SWR) orķestri, un ātri vien ieguva atpazīstamību un labu slavu vadošo Vācijas radio orķestru vidū. Orķestra repertuārā ir ne tikai klasiski romantiskā mūzika un vokāli simfoniskie opusi, bet arī 20. un 21.gadsimtā tapuši darbi, to vidū komponisti Andrīm Dzenītim, Dai Fujikuram, Filipam Manurī, Robertam HP Placam, Erki-Svenam Tiram, Ksiaoqangu Je pasūtīnātie jaundarbi.

Latvijas Nacionālais simfoniskais orķestris ir vadošais un nozīmīgākais orķestris Latvijā. Tas dibināts 1926. gadā kā Latvijas Radiofona orķestris. Šodien tas koncertē savā mītnesviētā – Rīgas Lielajā Gildē, ne tikai veidojot savas programmas visplašākajā stilistikajā amplitūdā, bet arī regulāri pirmatskaņojot jaunāko latviešu skaņražu veikumu. Orķestris regulāri piedalās radio un CD ieskaņojumos. No 2009. līdz 2013. gadam tā galvenais diriģents un mākslinieciskais vadītājs bija Karels Marks Šīsons, bet kopš 2014. ada – Andris Poga. LNSO ir uzstājies daudzās Eiropas valstīs, muzicējis kopā ar izcilie soliētiem un diriģentiem, tostarp Arvidu Jansonu, Marisu Jansonu, Mstislavu Rostropoviču, Mišu Maiski, Gidonu Krēmeru, Baibu Skridi, un daudziem citiem.

Latvijas Radio koris (1940) ir viens no labākajiem Eiropas kamerkoriem, kura augstā muzikālā kultūra, inteliģence un unikālā iespēja un skaņu bagātība no kristālisku pilieņu dzidruma, orķestrālu krāsu varienības līdz cilvēka balsis robežu pārvēršanai padarījusi to par īpašas skaņiskās firmas zīmī pasaules kormūzikas kartē. No 1992. gada Latvijas Radio kori strādā divi diriģenti – tā mākslinieciskais vadītājs, galvenais diriģents Sigvards Klava un diriģents Kaspars Putniņš.

Radio koris uzstājies daudzviet pasaulē, piedalījies prestižos mūzikas festivālos un viesojies slavenākajās Eiropas, Amerikas Savienoto Valstu un Austrālijas koncertzālēs. Latvijas Radio kora CD ieskaņojumu skaits jau sniedzas pāri četriem desmitiem. CD tapuši, sadarbojoties ar tādiem skaņu ierakstu namiem kā *ECM*, *Hyperion Records*, *BIS*, *GB Records*, *Online*, *Naive*. Koris vairākkārt ieguvis Latvijas Lielo Mūzikas balvu.

Karels Marks Šīsons mācījies Londonas Karaliskajā Mūzikas akadēmijā, kad bija Džuzepes Sinopoli un Valērija Gergijeva asistents. Kopš 2011. gada septembra viņš ir Vācu Radio Filharmoniskā orķestra galvenais diriģents. Pirms tam viņš bija Latvijas Nacionālā simfoniskā orķestra galvenais diriģents un mākslinieciskais vadītājs (2009-2012) un Grācas simfoniskā orķestra galvenais diriģents (2006-2009). Karels Marks Šīsons regulāri sadarbojas ar Eiropas vadošajiem opernamiem un tādiem orķestriem kā Vīnes simfoniskais orķestris, Amsterdamas *Concertgebouw* orķestris, Vīnes Radio simfoniskais orķestris, Berlīnes Radio simfoniskais orķestris, u. c.

Kaspars Putniņš ir Latvijas Radio kora diriģents kopš 1992. gada. 1994. gadā viņš radīja Latvijas Radio kora kamergrupu 12 cilvēku sastāvā, kas īpaši specializējas laikmetīgajā repertuārā. 2005-2008. gadā Kaspars Putniņš bija Igaunijas Nacionālā vīru kora galvenais diriģents. Kā viesdiriģents viņš regulāri sadarbojas ar tādiem Eiropas vadošajiem koriem kā RIAS kamerkoris, Flāmu Radio koris, Igaunijas Filharmonijas kamerkoris, Štutgartes SWR vokālais ansamblis, NDR kamerkoris. Kaspars Putniņš ir ieguvis Latvijas Lielo Mūzikas balvu (1998) un Ministru kabineta balvu (2000).

Normunds Šnē ir Valsts kamerorķestra *Sinfonietta Riga* mākslinieciskais vadītājs un galvenais diriģents kopš tā dibināšanas brīža 2006. gadā. Viņš ir viens no kaismīgākajiem laikmetīgās mūzikas propagandētājiem Latvijā, darbotamies gan solista-oboīsta, gan diriģenta amplūā. Diriģēšanu Normunds Šnē apguva Imanta Rešņa vadībā, viņš skolojies arī meistarklasēs pie Jorma Panulas un Jurija Simonova. Viņš diriģējis Latvijas Nacionālo simfonisko orķestri, Liepājas simfonisko orķestri un Latvijas Nacionālo simfonisko orķestri. Normunda Šnē vadībā tapuši vairāk nekā 20 CD ierakstu kompānijās *ECM*, *BIS*, *MBG/Connifer*, *Wergo* u. c. Viņš koncertējis Eiropā, Āzijā un Austrālijā. Latvijas Lielo Mūzikas balvu Normunds Šnē ieguvis pat vairākas reizes, viņš ir arī Triju zvaigžņu ordeņa kavaleris.

ANDRIS DZENĪTIS (1978)

visorganiskāk līdz šim juties laika un sastāva ziņā izvērstos lielas formas darbos, nesteidzīgi izbaudot un kāri izgaršojot orķestra krāsu neizsmejamās kombinācijas, kora balsu daudzveidīgās sabalšošanās, ļaujoties nesasteigtam laika plūdumam, skaņveides procesualitātei un secīgi izklāstītam vēstījumam. Viņa mūzikas valoda ir vienlaikus izteikti laikmetīga un nekaulīgi romantiska, ļoti ekspresīva un arī atturīgi aperceīga. Viņa darbi ir ne vien būtiska Latvijas koncertdzīves sastāvdaļa, tie guvuši arī plašu starptautisku rezonansi, tie regulāri skan nozīmīgos laikmetīgās mūzikas festivālos daudzviet pasaulē – *Varšavas rudens* (1997, 2013), *Gaida* (1998, 2002) Viļņā, Berlīnes *MaerzMusik* (2003), *Nyyd* 2003 Tallinā, vairākos jaunās mūzikas festivālos *Arēna* Rīgā, Bergen Music Festival 2005, *Klangspuren Schwaz* 2005, *Time of Music Vitasari* (2006), *ISCM World Music Days* 2007 Honkongā, Estonian Music Days 2011, Tallinn Music Week (2011), *Musica Viva* (2012), un daudzos citos. Andra Dzeniņa mūziku atskaņojušas ne vien nozīmīgākās Latvijas mūzikas vienības – Latvijas Radio koris, Valsts Akadēmiskais koris *Latvija*, Latvijas Nacionālais Simfoniskais orķestris, Rīgas Kamermūziķi, *Sinfonietta Rīga*, Liepājas Simfoniskais orķestris, PPO Rīga, ansamblis *Altera Veritas*, u.c., bet arī citvalstu mūziķi, tostarp *Kroumata Percusion Ensemble* (Zviedrija), *Silēzijas stīgu kvartets* (Polija), *Paragon Esnemble* (Skotija), *Pierrot Lunaire Ensemble Wien*, ansamblis *Caput* (Islande), GAM (Krievija), Zārbriekenes Kaizerslauternas Vācu Radio filharmoniskais orķestris, Berlīnes Radio simfoniskais orķestris, Beļģijas Nacionālais Simfoniskais orķestris un Nīderlandes Radio Simfoniskais orķestris diriģenta Karela Marka Šišona vadībā, Frankfurtes *Ensemble Modern* ar Pēteru Etvešu, Anu Tali un Klemensu Hailu pie diriģenta pulsts.

Kompozīcijā Andris Dzeniņš skolojies gan Rīgā pie Pētera Vaska un Pētera Plakida, gan Vinē pie Kurta Švērčika, kā arī Viļņā, kur 2003. gadā ieguvis maģistra grādu, absolvējot Osvalda Balakauska klasi. Meistarklasēs papildinājies pie Magnusa Lindberga, Pēra Lindgrēna un Benta Sērensena. Kopš 2002. gada Andris pats organizē Starptautiskos jauno komponistu meistarkursus Latvijā, kas ik pa diviem gadiem pulcē studentus un pieredzējušus meistarus no visas pasaules. Būtiska un nozīmīga Andra Dzeniņa darbības šķautne ir arī pedagoģija, viņš aktīvi darbojas arī mūzikas kritikas un publicistikas jomās, un kopš 2013. gada viņa sulīgi zemā balss regulāri dzirdama Latvijas Radio 3 Klasika.

Andris Dzeniņš vairākkārt saņēmis AKKA/LAA Autortiesību Bezgalības balvu (2003, 2014), ieguvis pirmo vietu starptautiskajā P. Jurgensona jauno komponistu konkursā Maskavā (2006). 2006. gadā par vokāli simfonisko darbu *Fides. Spes. Caritas* un 2014. gadā par Koncertu saksofonam ar orķestri *E(GO)* saņēmis augstāko Latvijas valsts apbalvojumu mūzikā – Lielo mūzikas balvu, kurai, tāpat kā laikraksta *Diena* Gada balvai kultūrā tikuši nominēti arī vairāki citi komponista opusi.

Kopš mūsu sadarbības pirmsākumiem esmu uzlūkojis Andri Dzenīti kā paraugu tam, kādam vajadzētu būt mūsdienu komponistam te un tagad. Es bieži atskaņoju Andra mūziku, jo tajā ir spēcīgs emocionālais un mākslinieciskais vēstījums. Viņš ļoti labi raksta orķestrim, un tas nozīmē to, ka mūziķi ļoti ātri izprot viņa strukturālās un muzikālās vēlmes un nolūkus. Patiesībā, tieši šī iemesla dēļ viņa mūzikai ir tik lieli panākumi. Jo klausītāji acumirkli sadzird mūziku, kas spēj aizsniegt viņu sirdis un prātus, tādējādi vienojot tos kopīgā muzikālā pārdzīvojuma spēkā. Andris ļoti nopietni piedalās savu darbu tapšanas procesā. Viņš ir bijis klāt visos mēģinājumos, kad vien esmu gatavojis viņa mūziku atskaņojumam. Šī gatavība darīt visu izcila rezultāta vārdā ir vēl viens iemesls, kāpēc ir tik labi sadarboties ar viņu šodien un noteikti arī nākotnē.

Karels Marks Šišons,

Vācu Radio Filharmoniskā orķestra galvenais diriģents

Ar lielu prieku un patiesu interesi esmu sekojis Andra Dzenīša ceļam mūzikā. Sākot no pirmajām, jaunam komponistam pavisam netipiskām, dziļām, dažbrīd pat traģiskām kompozīcijām skolas gados Dārziņos līdz pat meistardarbiem, kurus Andris rada šobrīd. Ar saknēm ieaudzis Latvijā, klātesot Eiropas mūzikas procesos, Andris Dzenītis ir atradis savu ceļu. Gribētu teikt – tas ir kalnā kāpēja ceļš. Spēku un izturību vēlot,

Pēteris Vasks,

Andra bijušais skolotājs, komponists

Live recordings 2009-2014:

Congresshalle Saarbrücken, 14.09.2014 (1), Warsaw Philharmonic Chamber
Hall, 26.09.2013 (2), Riga Old St.Gertrude Church, 27.04.2012 (3),
Riga Great Guild, 01.25.2014 (4), Riga Great Guild, 25.09.2009 (5)

Skaņu režija / Sound producer: Modris Bērziņš (3-5), Zbigniew Kusiak (2)

Producers / Producer: Ināra Jakubone

Teksts / Text: Andris Dzenītis, Santa Bušs, Ināra Jakubone

Tulkojums / Translation: Amanda Māra Jatniece

Masters / Mastering: Normunds Slava

Dizains / Design: Gundega Kalendra

Foto / Photos: Andris Dzenītis

© © Latvijas Radio (3 - 5), SR (1), Warsaw Autumn Festival / Polish MIC (2)

© Latvian Music information centre, this compilation

LMIC/SKANI 040

